

Tak su negda bili tri brati. Onda su dali najmlajšemu, kakti bedaku, oružje se tope a sebe ostre i on sebe napravil kola s tem topim oružjem i oni so napravili dva saki jene kola. Onda su oni išli iskat kojn, s čem bi se vozili i onda on nē išel nikam iskat. Oni su otisli, kola su odvezli sami jedne, on je pak na svoje sel i pretkel je, samo je rekel: ajde vu ime bože kolca dimem. Onda oni su rekli: kaj je to, da naše neće kola iti? O pa kaj nebi naša kola išla dimem. Vnuul se on bedasti po svoje oružje f šumu i onda su ga presili ti spametni brati: dej brate veli ti sedi na naše kola, bi li je mogel odvesti dimera. Šel e on i rekel: ajde vu ime bože kolca dimem i išla su. Onda oni su rekli: odvadi brati: kaj je to, da nam Bog ne da nikakve jakosti? Ti si bedast, niti si jak nit si spameten, pa i pak se dobro čelaš. No pak ajde idemo veda rastje pukot, teri bude jakši za pukcu. Idu borme oni obidva, on ide sam, pak napuče tri rastje. Pak je onda se tri rastje zvezal skup, onda je na pole slēkel i dimom, a oni nēspu obidva mogli jednoga. Tečje nē, Preko koša puni koš.